HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מסורת הש"ס

ה) לעיל ה., ו) [ש"ק לד. ערכין ז:], ז) גיטין ג. שבועות מב:, ד) ב"ב לד:, ה) [קדושין עד. וש"נ], ו) [קדושין מח. גטין ג: כח: וש"נ],

גליון הש"ם

גמ' שודא דדיינו. עיין לעיל נה ע"ב תוס' ד"ה שאם תמר:

מוסף רש"י

יתומים שאמרו. שאמרו מכמיס הבא ליפרע מנכסי יתומים לא יפרע אלא בשבועה, ואפילו טוענין שטר, דאי הוה אכוהון דיתמי קיים לאמא הוה טענין ואמר אשתבע לי דלא פרעתיך ומשבעינן ליה, כדאמרינן בשבועות (מא.) והשתא אתן טענינן בשביל יתמי ולהא מילתא אפילו גדולים נמי (גיטין נ.). שני שטרות היוצאים ביום אחד. היוצאים לפניו על שדה אחת של לוקח שכתב שטר מתנה לשמעון ושטר מתנה לוי ומיסה ביום אחד ונמצא אתן זה מוחזק יותר מזה כלל, ואפילו מתברר שמשמעון בשכר ולוי אחריו בערב, אין הקדמה בשעת אלא בירושלים כדאמרינן גבי ההוא עובדא דאמיה דתמי בר חמא כו' וכיון דלא פירש לו לוקחן לשמעון השטר, נמצא שלא זיכהו בכתב זה עד הערב, הואיל ולא נתפרש בו שעת שחרית ונמצאו שניהם שוין (רשב"ם ב"ב לה.). רב אמר חולקין. דספיקא הוא וליכא למימר הכא המוציא מחבירו אין אחד מוחזק יותר מחבירו (שם). ושמואל אמר שודא דדיינו. לאותו שיהא טוענ לב הדיינים שהיה הטוען אומנו או קרובו יותר לההוא גמר ומקני לו יתנו את הקרקע ומתן עתה זכה בעל הקרקע בשלו, אבל כשאתה אומר יחלוקו בולחי אחד נעל האלי אלא כדין (שם וכנ"ל קדושין עד.). עדי חתימה כרתי. מצוי ליה ספר כריתות (קדושין מח.).

תוספות רי"ד

בירושלים שעות היו כולן יוצאות בשעה א' ואין שם אלא ק' חולקין בשוה במאי קמיפלגי אמר שמואל כגון שנמצאת שדה א' שאינו שלו ובב"ח מאוחר שקו"ג קא מיפלגי ת"ק סבר מ"ש ל"ג ובנ"ג סבר משג"ג פ' כגון שנמצא א' מן הג' שדות שגבו נשים ראשונות שדה שאינו שלו שנודע שגזלה וסוף שיבואו בעלים ויטלה ממנה וכשבאה הד' לגבות בכתובתה שדה הד' באה זו ונוררת לומר יבא הנגזל ויטול שדהו מידי ונמצאתי קרח רצוני שתשבעי שלא גבית כתובתך בחיי הבעל ובבח"מ שקדם וגבה קמפלגי ת"ק סבר מ"ש ל"ג הילכך למה תשבע אם יבא הנגזל ויטרוף מידה היא תחזור על הד' ותטול ממנה מה שגבית דהוי לה ד' ב"ח מאוחר. וב"נ סבר משג"ג ואין הג' חוזרת עלי' לפי' היא יכולה להשביעה. ר"נ ארב"א דכ"ע מ"ש ל"ג והכא בחוששין שמא תכסיף זו

כגון שנמצאת אחת. מן השלש שדות שגבו ג' נשים לאשתות: **שאינה שלו.** שנודע שגזלה וסוף שיבואו בעליה ויטלוה ממנה וכשבאה רביעית לגבות כתובתה משדה רביעית באה זו ועומדת לאמר למחר יבא הנגזל ויטול שדהו מידי ונמצאתי קרחת רלוי שתשבעי שלא גבית כתובתך בחיי הבעל: **ובבעל חוב מאוחר שקדם וגבה קמיפלגי ת"ק סבר מה שגבה לא גבה.** הלכך למה תשבע אם יבא הנגזל ויטרוף מזו תחזור היא על הרביעית ותטול ממנה מה שגבתה דהויא לה רביעית בעל חוב מאוחר: **וכן נמי סבר מה שגבה גבה.** ואין השליש חוזרת עליה לפיכך יכולה להשביעה: **דכולי עלמא מה שגבה לא גבה.** ושבועה דבן נמי טעמא מאי דקסבר חייש[ין] שמא תכסיף הרביעית הזאת את השדה שהיא גובה דכי חזיא דלא משבעינן לה ידעה דהדרא שליש עילוה כשיטלו מה שבידה ולא חייש הך רביעית לאשבוחי אלא שמטה ואכלה ות"ק לא חייש לשמא תכסיף וכן הל' דבח"מ שקו"ג מ"ש לא גבה ומאי דאמרי' בפ"ב דערכין ובח"מ שקדם וגבה מש"ג ההיא מיירי במטלטלין בדכתבינן בר"פ ומשום דמטלטלי לא משתעבדי לב"ח אבל קרקע שהם משועבדים לב"ח לא כל הימנו לאחרון לאבד זכותו של ראשון ואם קדם וגבה שלא כדין לא גבה ומוציאין מידו: אביי אמר דאביי קשישא א"ב דתני א"ק יתומים שאמרו גדולים ואצ"ל קטנים בין לשבועה בין לזיבורית ת"ק ל"ל דא"ק וב"נ א"ל דא"ק פי' וכגון שהי' היתומים גדולים ובאו היתומים להשביעה. ואע"ג דאוקי אביי דא"ק בב"נ ולא כת"ק הל' כוותי' דהכי פסק תלמודא בפרק הנזקין והל' יתומים שאמרו גדולים ואצ"ל קטנים בין לשבועה בין לזיבורית: אמר ר"ה הני תרי אחי ותרי שותפי דא"ל דינא בהדי חד ואזיל חד מינייהו בהדי' לדינא לא מצי אידך למימר ליה את עדי' לבדד"א אלא שליחותי' עביד פי' אם יצא השותף חייב לא מצי שותף חברי' למימר לי' לבע"ד אנת לאו בדד"א בדין זה שנתחייב חבירו כאילו נתחייב וכאילו שלחו לדון עמו דמי: איקלע ר"נ לסורא שיילוהו כהאי גוונא מאי א"ל מתני' היא הא' נשבעת לב' וב' לג' וג' לד' ואילו הא' לג' לא קתני מ"ט לאו משום דשליחותה עבדה: מי דמי התם שבועה לא' שבועה לק' הכא א"ל אי הוה אנא הוה טעינא טפי ול"א אלא דליתא במתא אבל איתא במתא איבעי' ליה למיתי: איתמר ב' שטרות היוצאים ביום א' רב אמר חולקין ושמואל אמר שודא דדיינא. פי' ב' שטרי מכר או שיעבוד להלוואה או מתנה יוצאין על שדה א' וזמן שניהם שוה ביום א' רב אמר חולקין השדה ביניהן ושמואל אמר ש"ד כמו שדי בימא השלכת דעת הדיינים כפי שיאמרו הם למי היתה דעתו קרובה ליתן יותר לאותו נותנין

שנמצאת אחת מהן שדה שאינה שלו. פי' הקונט' שנודע כבר שהיא גזולה הלכך כשבאה רביעית לגבות משביעין לה והדר יהביגן לה לבן נגס דהואיל מה שגבתה גבתה לריכה שבועה שהרי נפסדת אותה שיש לה שדה שאינה שלו וקשה לרבי דמסתמא כשמשביעין הרביעית משמע שעדיין לא גבתה מדקתני גבי רביעית נפרעת לא תפרע והואיל וכן הקודמת לה למה אינה לוקחת אותה שדה דבכירור שלו ואין סברא לומר שנמצאת אחת מהן שדה שאינה שלו ואינו ידוע איזו ועוד קשה לי מאי קאמר בן נגס וכי מפני שהיא אחרונה נשכחת אמו מי קאמר ת"ק נשכחה נפסדה קאמר שאינה נשבעת לפי שאין גבייתה כלום שהקודמת לה נוטלת אותה שדה והיכא שהאחרונה נפרעת כגון שלא נמצאת אחת מהן שאינה שלו התם מודה נמי בן נגס דנפרעת שלא בשבועה על כן נראה כפי' ר"ח דאפילו לא נמצאת פליגי דקאמר בן נגס שנשבעת הרביעית משום חשש שמא תמצא אחת מהן שדה שאינה שלו ולא יוכלו אחרי כן לחזור עליה דמה שגבתה גבתה וה"ק במאי פליגי כלומר במאי תלוי עיקר טעמא שמחמת אותו טעם משביעה בן נגס לעולם כגון שנמצאת כו' ומשום הכי נשבעת אפילו לא נמצאת והכא בחיישינן שמא תכסיף קמיפלגי לפי שיראה שמא תמצא אחת מהן שדה שאינה שלו ויחזרו עליה ואינה חוששת להשביח השדה ומפסידתו ואומר ר"ת דמשביעין אותה כדי שתפרוש אם התפיסה לרבי וא"ת א"כ נשביע כל ב"ח דניחוש שמא יכסיף לפי שמא יש בעל חוב קדום שיטרוף ממנו ונשביענו כדי שיפרוש אם התפיסו לרבי לאו מלתא היא דאמטו יש לנו לעשות תקנה בשביל חוב דליתיה קמן ושמא אינו בעולם אבל הכא אנו עושין תקנה בשביל הנשים הקודמות וא"ת ומה יועיל מה שיפרוש גם היתומים שיפול השדה בידם יכסיפוה מחמת יראה זו שמא תמצא אחת מהן שדה שאינה שלו ואומר רבי דלא יכסיפוה בשביל כך שחביבה בעייניהם עוד אומר ר' הס למה יכסיפוה אם אותה שדה יש[ביחו] יהא ריוח שלהן שיטולין לסלקו בזוזי דאין להן בשדה אלא כנכרים בעלמא אבל אחרונה בכסיף דהואיל ומה שגבתה לא גבתה אינה יכולה לסלקה בזוזי וא"ת לרבנן נמי תהא האחרונה נמי לריכה שבועה כדין כל הבא ליפרע מנכסי יתומים ופ"ה דביתומים גדולים אייר ודלא כאביי קשישא ור' מפרש אפי' לאביי קשישא כגון שפטרה מן השבועה וא"ת למאן דלית ליה דאביי קשישא היכי מפרש הנפרעת מנכסי יתומים לא תפרע אלא בשבועה (לעיל פז.) והא דתנן (גיטין לד:) אין אלמנה נפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועה דביתומים גדולים אינה לריכה שבועה וביתומים קטנים נמי ליכא לאוקמא דאין מזקקין לנכסי יתומים קטנים אא"כ רבית אוכלת בהן ואומר רבי דס"ל כמ"ד בערכין פרק שוס היתומים (דף כב.) אף לכתובה משום מזוני וקשה מ"מ תיקשי מהיא דהנפרעת מנכסי יתומים לא תפרע אלא בשבועה דהא לעיל בהכותב (דף פז. ד"ה מקשים) פי' ר"י דמיירי בגרושה דלית לה מזוני כי היכי דלא תיקשי אמאי איצטריך למיתני בגיטין אין אלמנה נפרעת מנכסי יתומים אלא בשבועה ואמר לי רבי דמ"מ איצטריך אלמנה בגיטין אלא נטעה לומר בגרושה וימא דמזקקין בכל ענין דאילו באלמנה ה"א דליכא לאוקומא דאקילו בה רבנן משום חינא כדמפרש בערכין וא"ת אמאי לא אקשי מברייתא דאביי קשישא למ"ד אין מזקקין אלא אם כן רבית אוכלת בהן דהא קאמר אביי קשישא שגובין מיתומים קטנים בשבועה וי"ל דהוה מוקי לה בב"ח עובד כוכבים דשייכא ביה שבועה כמו שרגיל ר"ת לפרש שמותר לקבל שבועה מעובד כוכבים ואפי' לרבינו שמואל אסור לקבל ממנו שבועה איכא לאוקמא בגר תושב שקבל עליו אלא לעבוד עבודת כוכבים אנשבע בשם ומיהו קשה לי מדקאמר אביי קשישא יתומים שאמרו משמע דאמתני' דגיטין או דהכותב אלא ע"כ ל"ל ודאי דהוה מוקי פלוגתא דבן נגס ורבנן כאביי קשישא וס"ל כרבנן: **שני שטרות היוצאים ביום א'.** פי' שלא מכר או שלא מתנה שמואל אמר שודא דדייני דלא דמי להא דתנן היו כולן יוצאות בשעה אחת ואין שם אלא מנה חולקות בשוה דהתם בשעבוד איירי דאין השעבוד חל אלא מאותה שעה שמוכיח מתוך השטר כשהתחיל השעבוד דהיינו ממחרת יום שנכתב בו דביום שנכתב אין מוכיח מתוך השטר מתי התחיל או בנכר או בערב אבל מתנה או מכר כל הקודם באותו יום עלמו זכה. מ"ר: **לימא רב דאמר כר' מאיר דאמר עדי חתימה ברתי.** וכיון דעיקר הוא השטר ומתוך עדים החתומים בשטר אין ניכר שקדם קנינו שלו זה הלכך קונין שניהם בשם אחת אפי' נכתב ונחתם ונמסר לאחד תחלה ואח"כ נכתב ונמסר לשני אע"פ שמתוך עדי מסירה ניכר דלא חשיב להו עדי מסירה עיקר והכי מוכח בגטין דתנן בפ' כל הגט (דף כד:) כתב לגרש את הגדולה לא יגרש בו את הקטנה ולייק בגמ' הא גדולה מני מגרש אמר רבה זאת אומרת שני יוסף בן שמעון הדרים בעיר אחת מוליאין שט"ח על אחרים א"ל אביי אלא מעתה רישא דקתני פסול לגרש בו ה"נ שני הוא דלא מגרש ביה הא ראשון מני מגרש ביה והא אמרת אין אחר יכול להוציא שטר חוב עליהם אלא מאי איש לך למימר בעדי מסירה ור' אלעזר משמע אבל לר"מ אפי' ראשון לא מני מגרש אע"פ שניכר מתוך עדי מסירה הואיל ומתוך עדי חתימה אין ניכר. מ"ר. ונראה לרבי דמיירי הכא במתנה או במכר במקום שכותבין את השטר דבמקום שאין כותבין ובאין קרקע נקנה בכסף ובחזקה ובחליפין והשטר אינו עומד אלא לראיה אתם כולי עלמא מודו דאמרינן שודא דאין לריך התם שיהא ניכר מתוך עדי חתימה איזה קנה תחלה הואיל ואינו אלא לראיה בעלמא ור"ת מפרש הא מילתא בענין אחר וז"ל שני שטרות היוצאין ביום אחד מכר שדה אחת לשני בני אדם האחד עיקר אבל שני שטרות של שני בעלי חובין חולקין לכ"ע כדתנן במתניתין חולקות בשוה ובעל כרחך כשכולן יוצאין ביום אחד וטעמא דשניהם אחת ושעה אחת בירושלים כיום אחד בעלמא דמי לימא רב דאמר כר"מ דאמר עדי חתימה ברתי אחת דהנך בנתה בנת אחת דהנך סהדי אחתוס אחאי והנך סהדי אחאי בהדי הדדי ומסתמא כיון שהחתימה עיקר המסירה היתה לדעת חתימה אע"פ שהיתה זו אחר זו והוי כנמסר בנת א' דהיכא דכתבי שעות

תלינן

עין משפט נר מצוה

כב א מיי' פי"ל מהל' מלוה ולוה הל' ח סמג עשין מח ופד טוש"ע אה"ע סי' לו סעיף טז וטוש"ע מ"מ סי' קח סעי' ג ויז:

כה ב מיי' פ"ג מהל' שופטין הל' ג סמג עשין פב טוש"ע מ"מ סי' עז סעיף ט וסי' קכב סעיף ט וסי' קעו סעיף כה:

כו ג מיי' שם [בכ"מ] טוש"ע מ"מ סימן פז סעיף ו וסי' קעו סעיף כד:

כז ד מיי' שם טוש"ע שם סי' עז סעיף ט וסי' קכב סעיף ט וסימן קעו סעיף כה:

כח ה מיי' פ"ה מהל' זכיה הל' ו ופ"ב מהל' מלוה ולוה הל' ג סמג עשין פה טוש"ע מ"מ סי' רמ סעי' ג וסי' קד סעיף ח:

תוספות רי"ד (המשך)

הד' את השדה שהיא גובה דכי חזיא דלא משבענא לה ידעה דהדרה ג' עלה בשיטלו מה שבידה ולא חייישא הך הד' לאשבוחי לארענא אלא שמטא ואזלא ות"ק לא חייש לשמא תכסיף וכן הל' דבח"מ שקו"ג מ"ש לא גבה ומאי דאמרי' בפ"ב דערכין ובח"מ שקדם וגבה מש"ג ההיא מיירי במטלטלין בדכתבינן בר"פ ומשום דמטלטלי לא משתעבדי לב"ח אבל קרקע שהם משועבדים לב"ח לא כל הימנו לאחרון לאבד זכותו של ראשון ואם קדם וגבה שלא כדין לא גבה ומוציאין מידו: אביי אמר דאביי קשישא א"ב דתני א"ק יתומים שאמרו גדולים ואצ"ל קטנים בין לשבועה בין לזיבורית ת"ק ל"ל דא"ק וב"נ א"ל דא"ק פי' וכגון שהי' היתומים גדולים ובאו היתומים להשביעה. ואע"ג דאוקי אביי דא"ק בב"נ ולא כת"ק הל' כוותי' דהכי פסק תלמודא בפרק הנזקין והל' יתומים שאמרו גדולים ואצ"ל קטנים בין לשבועה בין לזיבורית: אמר ר"ה הני תרי אחי ותרי שותפי דא"ל דינא בהדי חד ואזיל חד מינייהו בהדי' לדינא לא מצי אידך למימר ליה את עדי' לבדד"א אלא שליחותי' עביד פי' אם יצא השותף חייב לא מצי שותף חברי' למימר לי' לבע"ד אנת לאו בדד"א בדין זה שנתחייב חבירו כאילו נתחייב וכאילו שלחו לדון עמו דמי: איקלע ר"נ לסורא שיילוהו כהאי גוונא מאי א"ל מתני' היא הא' נשבעת לב' וב' לג' וג' לד' ואילו הא' לג' לא קתני מ"ט לאו משום דשליחותה עבדה: מי דמי התם שבועה לא' שבועה לק' הכא א"ל אי הוה אנא הוה טעינא טפי ול"א אלא דליתא במתא אבל איתא במתא איבעי' ליה למיתי: איתמר ב' שטרות היוצאים ביום א' רב אמר חולקין ושמואל אמר שודא דדיינא. פי' ב' שטרי מכר או שיעבוד להלוואה או מתנה יוצאין על שדה א' וזמן שניהם שוה ביום א' רב אמר חולקין השדה ביניהן ושמואל אמר ש"ד כמו שדי בימא השלכת דעת הדיינים כפי שיאמרו הם למי היתה דעתו קרובה ליתן יותר לאותו נותנין